

Arrest

nr. 130 236 van 26 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2014 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DONNE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwt op 4 oktober 2010 met een Belgische burger.

1.2. Op 29 oktober 2013 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgisch onderdaan.

1.3. Op 28 juli 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 30 april 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.10.2013 werd ingediend door:

Naam: S

Voornaam: A

Nationaliteit: Pakistan

(....) om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. '

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon loonfiches voor de maanden juni-oktober 2013 waaruit blijkt dat zij in deze periode tewerkgesteld was als bedrijfsleidster.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt niet afdoende dat de referentiepersoon heden beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, er werden loonfiches voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentiepersoon. Aangezien bij het maandelijks betaalde bedrag van €1450 nog geen rekening werd gehouden met de inhoudingen die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheds- en het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Dat in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat niet aan de vereisten van art. 40 ter V.W. is voldaan, nu niet zou zijn aangetoond dat de referentiepersoon nl. de Belg die het recht op gezinshereniging opent, zijnde mevrouw N.N., over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen zou beschikken.

De overige vereisten van art. 40ter V.W. (ouder dan 21j, voldoende huisvesting, ziekteverzekering en gezinscel) waren en worden niet betwist door verwerende partij.

Dat in de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat de referentiepersoon enkel haar loonfiches bijbracht zonder rekening te houden met de inhoudingen die dienen te worden afgetrokken.

Dat in de bestreden beslissing werd gezegd dat DVZ geen zicht zou hebben op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon.

Dat verzoeker op het ogenblik van de aanvraag alle beschikbare documenten heeft overlegd.

Dat hem op geen enkel ogenblik werd gevraagd om een uitleg te verschaffen over “inhoudingen” of wat dan ook bij de referentiepersoon.

Dat indien daarnaar gevraagd was geweest, mijn verzoeker eenvoudigweg had kunnen aantonen dat de referentiepersoon maandelijks een vast inkomen heeft van € 1.450 hetgeen op haar persoonlijke rekening wordt gestort.

Dat ten overvloede verwezen wordt naar de loonfiches over de periode juni 2013 tot en met maart 2014 waaruit blijkt dat aan de referentiepersoon over een bruto maandinkomen beschikt van € 1.666,96 waarbij € 1.450 netto wordt uitgekeerd en € 216,96 als bedrijfsvoorheffing wordt ingehouden – stuk 2.

Dat blijkens de belastingsaangifte voor het aanslagjaar 2013 (inkomsten 2012) aan de referentiepersoon een som van € 1.921 diende te worden terugbetaald door de Fiscus – stuk 3.

Dat zij nog geen belastingaangifte heeft gedaan voor het aanslagjaar 2014 (inkomsten 2013), maar dat haar sociale bijdragen (per kwartaal) op het minimum liggen.

Dat verzoeker en de referentiepersoon inwonen bij dhr. Y.S.S., geboren te Rawalakot (Pakistan) op 21.09.1973 en diens echtgenote N.S.R, geboren te Peelo (Pakistan) op 16.07.1987, beiden van Belgische nationaliteit en samenwonende te (...) – stuk 4.

Deze woning is eigendom van voormeld echtpaar – stuk 5.

Dhr. S is de broer van verzoeker; mevrouw R is de zuster van huidige referentiepersoon (stuk 4).

Er zijn dus zeer sterke familiebanden aanwezig.

Dat verzoeker en de referentiepersoon perfect in hun eigen onderhoud kunnen voorzien nu zij geen woonkosten, noch kosten van nutsvoorzieningen hebben.

Dat deze kosten volledig ten laste genomen worden door het echtpaar S-R hetgeen blijkt uit een verklaring op eer van dhr. S – stuk 6.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken nagelaten heeft om bijkomende uitleg te vragen aan verzoeker en de referentiepersoon.

Dat nochtans in het administratief dossier geen aanwijzingen te vinden zullen zijn dat de gemachtigde, na vaststelling dat de voorgelegde bestaansmiddelen niet voldoen aan het bedrag van 120% van het leefloon, is overgegaan tot een concreet onderzoek van de situatie van verzoeker; er werd geen behoeftenanalyse gemaakt.

Dat hoedanook uit de bestreden beslissing niet blijkt dat DVZ de afweging heeft gemaakt vereist door art. 42, §1, tweede lid V.W.; immers uit deze laatste duidelijke bepaling volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoekers, indien de bestaansmiddelen die zijn bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van art. 40ter V.W., zoals in casu het geval was.

Dat hierin expliciet voorzien wordt dat “de Minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden (dient) te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.”

Dat inderdaad de ratio legis is dat men wil voorkomen dat het familielid dat herenigd wordt ten laste zou komen van de overheid.

Dat in casu uit de bestreden beslissing nergens blijkt dat deze afweging werd gedaan.

Dat uit de thans bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat de referentiepersoon wel degelijk over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt overeenkomstig art. 40ter V.W.

Dat immers bij de beoordeling over het toereikend zijn van de bestaansmiddelen van het gezin de Dienst Vreemdelingenzaken een behoefteanalyse diende te maken van het gezin, wat zij manifest heeft nagelaten.

Dat immers het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Daarbij komt nog dat de Raad van State reeds heeft geoordeeld dat het bedrag van 120% van het leefloon slechts een referentiebedrag is en geen minimumbedrag waaronder elke gezinshereniging moet worden geweigerd (RvS 19 december 2013, nr. 225.915).

Ook het Grondwettelijk Hof heeft in diezelfde zin geoordeeld, met name door te stellen dat de gezinshereniging niet wordt verhinderd indien het inkomen van de gezinshereniger lager is dan het vermelde referentiebedrag. In dat geval moet de gemachtigde, volgens art. 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verplicht in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

Kortom, uit de duidelijke bepaling van art. 42, §1, tweede lid V.W. volgt dat de gemachtigde gehouden is een onderzoek te voeren naar de eigen en specifieke behoeften van verzoekers, indien de bestaansmiddelen die zij bijgebracht niet voldoende zijn aangetoond in toepassing van art. 40ter V.W.

Dat de aanvraag dan ook niet voldoende werd onderzocht, minstens de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd en strijdig is met art. 40ter en 42 V.W.

In casu moet worden vastgesteld dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden werden in het licht van art. 42, §1, tweede lid V.W.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Hij betoogt dat men hem op geen enkel ogenblik heeft gevraagd uitleg te verschaffen over de “inhoudingen” of wat dan ook bij de referentiepersoon. Hij voegt bij huidig verzoekschrift nieuwe loonfiches toe, evenals een belastingaangifte voor het aanslagjaar 2013. Verder stelt hij dat hij en zijn echtgenote inwonen bij het broer van verzoeker die gehuwd is met de zus van zijn echtgenote. De woning is eigendom van verzoeksters broer en schoonzus. Hij vervolgt dat zij perfect in hun onderhoud kunnen voorzien, daar zij geen woonkosten, noch kosten voor nutsvoorzieningen hebben. Hij verwijt verwerende partij geen behoefteanalyse te hebben uitgevoerd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn Belgische echtgenote, waardoor hij diende te voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet dat onder meer luidt als volgt:

“(…)Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, (...) niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt(…)”

Verzoeker betwist niet dat hij ter staving van zijn aanvraag enkel loonfiches heeft voorgelegd voor de periode juni – oktober 2013.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de aanvrager van een verblijfskaart alle elementen dient aan te brengen die nuttig en noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag door de verwerende partij. (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809; RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam verzoekster aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en alle nuttige documenten voor te leggen dan wel de verwerende partij in te lichten over alle nuttige elementen.

Er dient te worden opgemerkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met alle stukken en elementen die verzoeker nuttig achtte in het kader van zijn aanvraag om een verblijfskaart als echtgenote van een Belgische onderdaan. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Door middel van de bijlage 19ter werd verzoeker reeds geïnformeerd omtrent het feit dat hij een bewijs diende te leveren van voldoende bestaansmiddelen. Indien zijn echtgenote werkt als zelfstandige komt het aan verzoeker toe om aan te tonen hoeveel zijn echtgenote netto per maand verdient.

De lage vaste kosten voor de woning, evenals de nieuwe loonfiches en de belastingsaangifte, die verzoeker thans voor het eerst aanhaalt, doen aan het voorgaande geen afbreuk. Aan de gemachtigde van de staatssecretaris kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de lage kosten woonkosten aangezien verzoeker deze stukken pas voor het eerst bij het verzoekschrift voegt. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuurshandeling dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijn feitelijke en juridische gegevens. Verzoekster betwist niet dat zij deze stukken thans voor het eerst voorlegt.

Van de verwerende partij kan niet verwacht worden rekening te houden met die elementen waarvan zij geen kennis heeft. In dit opzicht en rekening houdende met het feit dat er geen enkele documenten voorlagen met betrekking tot de effectieve netto-inkomsten van verzoekers echtgenote, kan niet verwacht worden van de verwerende partij om een nauwkeurige behoefteanalyse te maken.

Het kwam aldus aan verzoeker toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en alle nuttige documenten voor te leggen dan wel de verwerende partij in te lichten over alle nuttige elementen. De verwerende partij heeft rekening gehouden met alle stukken en elementen die verzoeker nuttig achtte in het kader van zijn aanvraag om een verblijfskaart als echtgenoot. Door middel van de bijlage 19ter werd verzoeker op duidelijke wijze op de hoogte gebracht van de documenten en bewijzen die hij aan de verwerende partij diende over te maken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 40bis wordt niet aangetoond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Waar verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motieven, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het enige middel is niet ernstig."

2.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in

rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid dan ook om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing is gesteund.

Artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat bewijzen van bestaansmiddelen werden voorgelegd, met name loonfiches voor de maanden juni-oktober 2013 van de Belgische referentiepersoon, die als bedrijfsleidster is tewerkgesteld.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de voorgelegde loonfiches niet werden aanvaard als afdoende bewijs dat de Belgische referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen. De gemachtigde motiveert in het bijzonder: *“Immers, er werden loonfiches voorgelegd uit de zelfstandige beroepsactiviteit van de referentiepersoon. Aangezien bij het maandelijks betaalde bedrag van €1450 nog geen rekening werd gehouden met de inhoudingen die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, kunnen deze documenten niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.”* Vervolgens besluit de gemachtigde dat hij geen zicht heeft op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon zodat niet kan worden beoordeeld of de Belgische onderdaan heden beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen.

2.4. Verzoeker betoogt dat hij nochtans duidelijk heeft aangetoond dat de referentiepersoon maandelijks beschikt over een vast netto-inkomen van 1.450 euro.

2.5. Bij nazicht van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn aanvraag, vermeld in punt 1.2., loonfiches voorlegde voor de maanden juni tot en met oktober 2013. Alle loonfiches werden

opgesteld door Acerta. Uit de loonfiches blijkt dat de Belgische referentiepersoon, als bedrijfsleidster van de VOF K & D zichzelf een loon uitbetaalt. In deze loonfiches wordt er telkens een brutoloon van 1666,96 euro vermeld waarvan 216,96 euro aan baremieke voorheffing wordt afgetrokken. De referentiepersoon betaalt dus een bedrijfsvoorheffing van 216,96 euro op haar brutoloon van 1666,96 euro. De loonfiches vermelden dan ook zeer duidelijk dat een bedrag van 1450 euro netto te betalen is. Uit de voorgelegde loonfiches blijkt derhalve dat de Belgische referentiepersoon maandelijks beschikt over een nettoloon van 1450 euro, zoals verzoeker terecht aanvoert.

De stelling van de gemachtigde dat hij geen zicht heeft op het netto-inkomen van de referentiepersoon en dus niet kan beoordelen of de Belgische onderdaan beschikt over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen houdt dan bijgevolg geen stand. Immers, uit de loonfiches blijkt zeer duidelijk dat bij het uitbetalen van het maandelijks betaalde bedrag van 1450 euro wél reeds rekening wordt gehouden met voorafgaande inhoudingen, met name de vereiste maandelijks baremieke bedrijfsvoorheffing. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd in zijn betoog dat de aanvraag niet voldoende werd onderzocht minstens niet afdoende werd gemotiveerd.

Uit wat hierboven werd besproken blijkt dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand is gekomen. De bestreden beslissing mist met name een zorgvuldige beoordeling van de voorgelegde stukken en een zorgvuldig onderzoek naar alle feitelijke aspecten van de zaak. Daardoor ontbeert de bestreden beslissing een deugdelijke materiële grondslag. Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt.

Het betoog van de verwerende partij dat verzoeker bij zijn verzoekschrift nieuwe loonfiches voegt waarmee geen rekening kan worden gehouden aangezien de gemachtigde er geen kennis van had bij het nemen van de bestreden beslissing, doet aan de vaststellingen en het besluit van de Raad geen afbreuk. Deze zijn immers enkel gebaseerd op de loonfiches voor de maanden juni-oktober 2013 die door verzoeker reeds werden voorgelegd bij de aanvraag, vermeld in punt 1.2, en die zich in het administratief dossier bevinden. De verwerende partij beperkt zich in haar nota verder tot het enkele betoog dat het aan verzoeker toekomt om aan te tonen hoeveel zijn echtgenote als zelfstandige netto per maand verdient, maar uit de bevindingen van de Raad blijkt dat dit verweer geen stand houdt.

Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het enige middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 30 april 2014 werd betekend, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan in casu immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoeker zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 28 april 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES